

Vänsterpress om Mellanöstern – början av juni 2015

Under maj månad har Assad-regimen i Syrien råkat ut för svåra bakslag: I stort sett hela Idlib-provinsen i nordöstra Syrien har erövrats av en rebellkoalition som kallar sig *Jaish al Fateh* (vilket betyder Erövringsarmén), bestående av hårdföra islamistiska grupper (bland dem al-Nusra), medan Islamiska Staten (IS) tagit över stora områden i östra Syrien, bl a staden Palmyra och gränsövergångar till Irak (som nu helt kontrolleras av IS).

IS har också framflyttat sina positioner i Irak, med bl a erövringen av staden Ramadi – där den numerärt överlägsna irakiska armén (än en gång) flydde hals över huvud, efterlämnande stora mängder militär utrustning.

Hur uppkom IS, vad utmärker IS, vad vill IS, vad beror dess framgångar på ...? Artikeln [Islamiska statens historia](#) ger en bra introduktion. De som vill fördjupa sig i ämnet (och läser engelska) har idag ett stort och växande antal böcker att välja mellan (bara i år har det kommit ut över 30 st). Två av dem presenteras i [Böcker om Islamiska Staten \(IS\)](#), med bl a förorden översatta till svenska. Och på svenska finns Loretta Napoleonis *Islamiska Staten* – se [Loretta Napoleoni om Islamiska Staten](#), med bl a utdrag ur boken.

För tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under denna vår (nyaste först), se [Vänsterpress om Mellanöstern – maj 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (april 2015) och [Vänsterpress om Jemen – början av april 2015](#).

Martin Fahlgren 6/6 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Historisk chans för den turkiska vänstern</i>	<i>1</i>
Folket.....	1
<i>Skapa säkra vägar in i Europa</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>IS flyttar fram positionerna</i>	<i>2</i>
<i>Hur bör Islamiska Staten bekämpas?</i>	<i>4</i>
Offensiv	5
<i>Mellanöstern: Utan socialism en ändlös mardröm</i>	<i>5</i>
Proletären.....	9
<i>Därför vinner IS ny mark – fakta det talas tyst om i väst.....</i>	<i>9</i>
<i>”Vi tänker inte låta dem splittra Syrien”</i>	<i>11</i>

Arbetaren

Historisk chans för den turkiska vänstern

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 5/6 2015

Söndagens val i Turkiet beskrivs som det viktigaste i landets historia. Inte på väldigt länge har ett parti som det progressiva och prokurdiska HDP varit så nära att ta en plats i parlamentet. Skulle det ske kan det vara början till slutet på president Recep Tayyip Erdoğans tid vid makten.

Mycket talar just nu för att det prokurdiska vänsterpartiet Folkets demokratiska parti, HDP, tar sig över den hårt kritiserade 10-procentsspärren. I den senaste opinionsundersökningen låg de på 10,8 procent. Partiet kämpar bland annat för ökade rättigheter för landets kurdiska minoritet och tycks locka allt fler anhängare från bland andra Republikanska folkpartiet, CHP, som av många missnöjda väljare uppfattats som veliga de senaste åren.

Skulle HDP ta sig in i parlamentet innebär det med största sannolikhet stora förändringar i den turkiska politiken. Den sittande presidenten Recep Tayyip Erdoğan och hans styrande AKP får då svårt att driva igenom planerna på en ny konstitution med syfte att stärka sin egen makt ytterligare. Statsvetaren och skribenten Ekim Çağlar säger till Arbetaren att HDP är en progressiv rörelse och med deras eventuella valframgångar skulle andra nu marginaliserade rörelser och grupper i samhället kunna ta sig fram.

– På lång sikt kan politiken förändras, kurdfrågan skulle lyftas på ett annat sätt och folk skulle plötsligt känna att det lönar sig att kämpa oppositionellt.

Även det konservativa och marknadsliberala AKP som styrt landet de senaste 13 åren kan om HDP tar sig in tvingas anpassa sig i vissa frågor i försök att vinna tillbaka missnöjda väljare.

– Det som är på väg att hända om HPD tar sig in, och det tror jag att de gör, är en fortsättning på 1980-talets kurdiska kamp och på Geziupproret 2013, säger Ekim Çağlar.

10-procentsspärren för att ta sig in i parlamentet är den högsta i världen, vilket gjort det otroligt svårt för mindre partier att få inflytande sedan lagen instiftades 1982. I valet 2002 lades 46 procent av rösterna på partier som inte kom in i parlamentet.

Folket

Skapa säkra vägar in i Europa

Peter Widén

Folket 5/6 2015

Den fruktansvärda flyktinkatastrofen som hela tiden skördar liv i Medelhavet och i Sahara har möts av en outhärdlig likgiltighet bland Europas makthavare. Och i de europeiska länderna möts flyktingarna inte enbart av likgiltighet utan även av ren fientlighet. De rent rasistiska krafterna behöver inte gömma sin främlingsfientlighet bakom dimridåer, men makthavarna som vill framstå som humanister och demokrater har nu funnit en metod att maskera sin invandringsfientlighet bakom. Metoden är: Tala inte om flyktingarna, tala om MÄNNISKOSMUGGLARNA!

Människosmugglarna finns därför att det inte finns legala vägar. Europa har byggt en mur. Detta har skapat förutsättning för smugglare att mot betalning föra människor över gränser.

Detta är ingen omoralisk handling i sej. När danska fiskare förde över judar från det av nazisterna ockuperade Danmark till Sverige såg nog ingen det som en omoralisk gärning. Tvärtom sågs de (och uppfattas fortfarande) som hjältar. Men även dom tog betalt. Och inga småsummor. Trots att de tog betalt: Var det bra att dom smugglade över dödshotade judar till Sverige? Naturligtvis!

För ett par år sen visade SVT en dokumentär om en kurdisk kvinna som med hjälp av en smugglare tog sej genom Iran, Irak och Turkiet till Europa. Den unge smugglaren tog naturligtvis betalt, det var smuggling han levde av. Men han gjorde samtidigt allt för att kvinnans och hennes barn säkert skulle nå målet. Det finns alltså människosmugglare och människosmugglare.

De ligor som idag från den libyska kusten skickar ut flyktingar i medelhavet, ofta mot en säker död är totalt samvetslösa. De är rasister som behandlar flyktingarna från länderna söder om Sahara som det behagar dom. Våldtäkter och slaveri är legio. Dessa ligor behärskar Libyen sen väst (bl.a. Sverige med JAS-plan) såg till att de fick makten.

Västledarna säger nu hycklande att "människosmugglarna" ska stoppas. Men eftersom de inte samtidigt vill ge reella möjligheter till laglig immigration så är detta skriande mot "människosmugglarna" i själva verket ett försök att stoppa flyktingarna utan att säga det.

Vi lever i en globaliserad värld. Men en värld där levnadsvillkoren och resurserna är extremt ojämnt fördelade. Självklart söker sej människor från fattigdom, arbetslöshet, hopplöshet och förtryck till andra delar av världen där de tror sej kunna få det bättre. Så har det alltid varit. Låt oss kämpa för en jämlik värld så att människor inte ska behöva emigrera p.g.a. fattigdom och förtryck. Och låt oss i den akuta situation som råder nu se till att flyktingarna på ett säkert sätt kan komma in i Europa.

Peter Widén, Socialist.

Internationalen

IS flyttar fram positionerna

Anders Karlsson

Internationalen 30/5 2015

De senaste veckorna har Islamiska Staten (IS) haft stora militära framgångar. I Irak har man intagit staden Ramadi, huvudort i provinsen Anbar och strategiskt belägen på vägen mot Bagdad. Den irakiska armén var numerärt överlägsen, men kapitulerade ändå och lämnade en stor mängd militär utrustning efter sig. Det är inte första gången som ett sådant scenario uppkommit och den amerikanska försvarsministern, Ashton Carter, konstaterade bekymrat att: ”Vad som uppenbarligen hände var att de irakiska styrkorna inte uppvisade någon stridsmotivation (...) Vi kan ge dem träning, vi kan ge dem utrustning – men vi kan uppenbarligen inte ge dem viljan att slåss” (CNN: State of the unions, 24/5). Tidigare har den irakiska armén haft som målsättning att under första halvan av 2015 återerövra Mosul, det centrum för Iraks oljeproduktion som IS erövrade sommaren 2014, men efter det här nederlaget måste nog de planerna skrinläggas. Mer realistiskt är att IS nu kommer att röra sig i riktning mot Bagdad och i ett värsta tänkbara framtidsscenario kan vi vänta oss ett fruktansvärt blodigt slag om den irakiska huvudstaden.

I Syrien har IS erövrat tempelruinstaden Palmyra, beläget mitt i öknen, som finns med på Unescos lista över historiskt viktiga världsarv. Många hyser oro för att IS, som man gjort på flera andra håll, ska förstöra ovärderliga kulturella skatter. IS kontrollerar nu också alla gränsposter mellan Syrien och Irak och har på det sättet ytterligare lyckats att binda samman det område i länderna som man utropat till sitt egna kalifat. Noterbart är också att vid Palmyra var det första gången som IS besegrade den syriska arméns styrkor i öppen strid. Totalt kontrollerar nu IS över hälften av det syriska territoriet, varav en hel del dock består av ren öken.

Assadregimens förlust av Palmyra kommer i ett läge där man verkar vara mer pressad än på mycket länge. I slutet av mars drabbades man av sitt värsta militära bakslag på över ett år då storstaden Idlib föll i händerna på en allians av rebellstyrkor. Om regimen i höstas trodde att man skulle ha möjlighet att föra det långa kriget till seger är det idag förhoppningar som vittrat bort i fjärran. Flera kommentatorer spekulerar nu därför om att regimen i den rådande situationen inte offrade särskilt mycket krut på att upprätthålla kontrollen över det icke-strategiska Palmyra. Istället tvingas man nu att koncentrera sig på att hålla stånd i sina kärnområden huvudstaden Damaskus och vägarna ut mot kusten. Säkerligen ser regimen också gärna att IS inför omvärlden – med alla sina övergrepp – uppfattas som den stora värstingen och hotet mot alla former av mänsklig civilisation, medan regimen själv mer i tysthet kan fortsätta med sina grova kränkningar genom attacker mot en värnlös civilbefolkning. Tydligt är att dess användning av oljefatsbomber och klorgas inte längre får samma publicitet och röner samma mått av upprördhet. Idag koncentreras omvärldens blickar mot IS.

Klart är också att den koalition mot IS – med USA i spetsen – som sedan i augusti 2014 bombat dess ställningar i Irak och sedan september även ställningarna i Syrien – möjligen har dämpat IS framfart men inte på något sätt slagit tillbaka och försvagat dess organisation. Det är inte otroligt att dessa bombningar också ökat antalet rekryter till IS och på det sättet varit rent kontraproduktiva.

I nuläget finns det inget som tyder på att kriget i Irak och Syrien inom en nära framtid kommer att få ett slut och få ljuspunkter kan skönjas vid horisonten. En är dock att det kurdiska självstyret i den syriska regionen Rojava förra hösten kunde slå tillbaka IS' attacker. Här försöker man att med en decentraliserad mångnationell samhällsmodell dra med medborgarna i den direkta skötseln av samhället. Mycket energi och resurser satsas också på utbildning och jämställdhet. Rojava tonar idag i det lilla fram som ett alternativ till imperialism, krig, diktatur och radikal islamism – och det är nog bara framväxandet och stärkandet av politiska alternativ av det slaget som i det långa loppet kan försvaga IS.

Hur bör Islamiska Staten bekämpas?

Anders Karlsson

Internationalen 22/5 2015

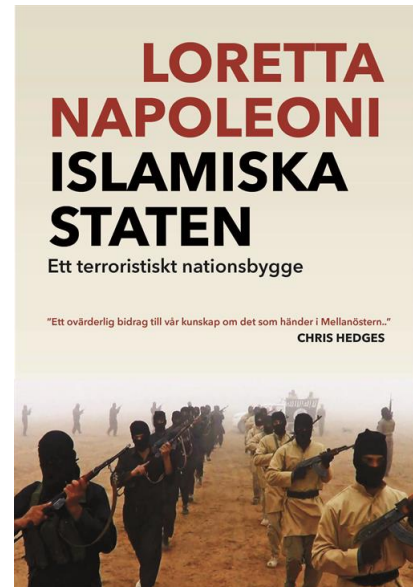
Den italienska journalisten och analytikern Loretta Napoleoni är en erkänd terroristexpert. Bland hennes tidigare utgivna böcker kan nämnas *Uppror i Irak*, 2006, och *Oheligt krig*, 2010. Nu har hon ytterligare fördjupat sig i den islamska terrorismen med boken *Islamiska Staten*.

Islamiska Staten, IS, har genom sitt ihärdiga och snabbfotade bruk av Internet blivit sinnebilden för vår tids mest bestialiska våld med alla blodsdrypande bilder av avrättningar som man visat upp för världen. Men som poeten Göran Sonnevi betonat måste vi försöka förstå människans allra mest vedervärdiga handlingar och det kolossala lidandet – annars är vi förlorade. Det är också det som är den stora behållningen med Loretta Napoleonis bok om IS; att hon tränger sig bakom det nakna våldet – och placerar in det i en större väv av förståelse – när hon försöker bena ut varför denna organisation har haft så stora framgångar. Det mest remarkabla i det sammanhanget är naturligtvis att man lyckats karva ut ett område stort som Storbritannien i Irak och Syrien och där utropat ett kalifat.

Napoleoni lyfter fram att IS gått i land med att bli ekonomiskt oberoende av externa finansiärer – som rika shejker och länderna kring Persiska viken – främst genom att ta kontroll över oljefält i östra Syrien. En inkomstkälla som dagligen tros inbringa två miljoner dollar. Napoleoni påpekar också att organisationen visat fingerfärdighet med att nå upp-
görelser med lokala sunni- och klanledare. Därtill understryker hon att man engagerat sig starkt för bybornas vardagliga bekymmer: ”Invånare i de enklaver som kalifatet kontrollerar rapporterar om förbättringar i den dagliga skötseln av deras byar efter att IS tagit över. IS-krigare har lagt vägar, organiserat soppkök åt dem som förlorat sina hem och ordnat elektricitet dygnet runt.”

Allra mest trycker dock Napoleoni på att IS – till skillnad från al-Qaida och andra islamistiska terrorgrupperingar – har haft en vision att lyfta fram som det hägrande målet vid horisonten. Visionen är att återupprätta Bagdadkalifatet – ett område innefattande dagens Irak, Syrien, Jordanien och Israel – som gick under i och med mongolernas invasion 1258. Dagens nationsbygge i Irak och Syrien är, utifrån det perspektivet, embryot och grunden till det större kalifatet. Det är denna kalifattanke och tron att islam en gång ska segra som fått tiotusentals, ja kanske hela 30 000, jihadistkrigare från hela världen att vallfärda till IS-staten. IS-krigare drömmer inte bara om att bli himmelska martyrer utan närs även av en utopi här och nu.

Den stora bristen hos Napoleoni är att hon saknar konkreta tankar om hur IS ska kunna bekämpas. Helt riktigt ser hon imperialistiska bombningar som något ont som bara gör saker och ting etter värre. Irakkriget 2003 blev själva grunden för IS bildande och imperialismens minst av allt altruistiska agenda kan bara förvärra kaoset och problemen. Vi ser också vilken effekt USA:s ständiga drönbombningar över främst Pakistan och Jemen har haft – förutom alla oskyldiga civila som strukit med har de snarare stärkt än försvagat den radikala islamism som var tänkt att bekämpas. Men för det måste man inte, som Napoleoni gör, erkänna IS kalifat som ett oomkullrunkeligt faktum, ett faktum som omvärlden bara kan göra mindre ont genom att erkänna sakernas tillstånd, komma på god talefot med IS och upprätta diplomatiska förbindelser.

Det handlar istället om att ge allt stöd till de små fickor av alternativ till såväl islamism som imperialism och inhemska diktatorer som är tydliga i dagens arabvärld. Jag tänker då exempelvis på de områden i Syrien där civilbefolkningen under närmast omänskliga förhållanden håller stånd mot både Assads diktatur och fanatiska islamistiska rebellgrupper. Jag tänker även på Rojava, kurdernas autonoma område i norra Syrien, bestående av kantonerna Aifrin, Jazira och Kobane. Rojava har slagit tillbaka IS attacker och utnyttjade således tidigare den syriska statens försvagning till att utropa sitt eget självstyre. Under oändliga svårigheter försöker man här bygga upp ett decentraliserat samhälle där man bland annat satsar på kooperativ företagsamhet, jämställdhet och utbildning.

Idag känns det som mycket av den arabiska vårens varma vindar övergått till kulen höst, men givetvis finns det goda exempel och organisatorisk kunskap som lever kvar – och politik kan ibland vara minst lika ombytlig som väderlek.

Offensiv

Mellanöstern: Utan socialism en ändlös mardröm

Arne Johansson

Offensiv 4/6 2015

Den Islamiska statens (IS) nya spektakulära segrar över den irakiska regeringsarmén i den sunnimuslimska Anbarprovinsens huvudstad Ramadi den 15 maj och strax därefter över den syriska regeringsarmén i Tadmur, intill världsarvsstaden Palmyra, har tagit såväl USA:s president Obama som flertalet bedömare med fullständig överraskning.

I båda fallen har strategiskt viktiga positioner och stora mängder tunga vapen erövrats från regeringssidan, i Tadmurs fall även kontrollen över viktiga gasfält. Att ett självutnämnt ”kalifat” (gudsstat) enligt medeltida förebilder kan konsolidera sitt terrorgrepp är ett besked om såväl de irakiska och syriska staternas försvagning som den extrema graden av sekteristisk reaktion efter den Arabiska vårens nederlag.

I Syrien förklaras också regimens bakslag av ett kraftigt ökat militärt och ekonomiskt stöd till andra jihadistleda rebellstyrkor utöver IS efter det närmande som har skett mellan Saudi-arabien, Turkiet och Qatar. Närmandet har skett med udden mot iranska och shiamuslimska intressen.

De irakiska regeringsstyrkornas och shiamilisernas tidigare återerövring av Tikrit från IS och den kurdiska YPG/YPJ-gerillans seger i Kobanê, i båda fallen med flygunderstöd från USA, såg tidigare i våras ut att ha stoppat upp IS framryckning i både Irak och Syrien.

”Vi gör allvarliga framsteg i att trycka tillbaka IS. Ungefär en fjärdedel av det territorium som har fallit under Daesh (en vanlig benämning av IS av dess motståndare i regionen) kontroll har återerövrats. Tusentals flygattacker har inte bara eliminerat IS-krigare från krigsscenen, utan också försvagat och förstört deras infrastruktur. Och under premiärminister Abadis ledarskap har irakiska säkerhetsstyrkor byggts upp och återupprustats, tränats och strategiskt utplacerats runt landet”, skröt Obama efter ett möte med Iraks premiärminister al-Abadi.

Men istället för den fortsatta irakiska motoffensiven och försök till återerövring av Mosul, storstaden med två miljoner invånare som IS så spektakulärt erövrade i juni förra året, är det åter IS som har slagit omvärlden med häpnad genom sin förmåga till flexibel omgruppering av ideologiskt motiverade jihadisterna som har strömmat till IS i tusental från hela världen.

Liksom i Mosul förra sommaren flydde numerärt överlägsna men moraliskt underlägsna regeringsstyrkor hals över huvud från provinshuvudstaden Ramadi, åtföljda av 25 000

flyktingar, liksom från Tadmur, åtföljda av en tredjedel av de 200 000 invånarna i stadens omgivning.

Nu måste den irakiska regeringen liksom i Tikrit lita till de paramilitära shiamilisernas resurser i försöken att återta den sunnimuslimska provinshuvudstaden Ramadi och i möjligaste mån blockera IS fortsatta framstötar till utkanten av Bagdad, vilket kommer att spå på de sekteristiska motsättningarna ytterligare.

Inte bara irakiska sunnimuslimer, utan också Human Rights Watch har vittnat om hur inte bara IS, utan också irakiska specialstyrkor och shiamuslimska miliser gjort sig skyldiga till svåra krigsbrott och plundring i de områden de återerövrar.

Som en kommentar i Washington Post påpekar var Ramadis fall också ett svårt slag mot försöket att bygga upp ett sunnimuslimskt motstånd mot IS.

Efter en kortvarig öppen strid med den syriska armén i Tadmur kontrollerar IS idag nära hälften av det syriska territoriet och samtliga sex gränsposteringar mellan Irak och Syrien. Därmed kontrollerar IS i Irak och Syrien en yta i Mellanöstern som är nästan lika stor som Storbritanniens, samtidigt som tusentals unga islamister från ett hundratal länder fortsätter att ansluta sig. Samtidigt gör IS insteg i Libyen och på den Arabiska halvön.

I Syrien har IS kunnat breda ut sig i det maktvakuum som har uppstått i de relativt glest befolkade östra och centrala delarna när Assadregimen tvingats koncentrera sina styrkor för att försvara sin kontroll av huvudstaden Damaskus och den västliga huvudleden upp mot Horns (som kallats revolutionens huvudstad), den delade storstaden Aleppo i norr och Latakia vid Medelhavskusten i områden där en stor del av de syriska alawiterna har sin hemvist.

I varje fall innan bakslaget mot IS vid Tadmur/Palmyra har trycket mot de syriska regeringsstyrkorna ökat allra mest från en ny islamistled front i Syrien, kallad Jaish al Fata eller Erövringsarmén. Denna leds av al Qaida-anslutna Jabhat al-Nusra (Nusra-fronten) och andra jihadistgrupper, som Ahrar al-Sham, men sägs också bestå av talrika lokala rebellgrupper som av Västliga media brukar kallas ”moderata”.

Jaish al Fata är en ny allians av rebellstyrkor som har samordnats och upprustats med nya tunga och USA-tillverkade vapen av Turkiet i nära samarbete med de petrodollarstinna Saudi-arabien och Qatar, vars udd inte är riktad mot IS utan istället mot Assad och dennes allierade Iran samt mot den libanesiska shiamilisen Hizbollah.

Samtidigt som Assad har misslyckats med att återta Deraa nära gränsen till Jordanien i söder och säkra kontrollen av Aleppo ligger den nya Erövringsarmén bakom rebellernas nyliga övertagande av Idlib och den strategiskt viktiga staden Jisr al-Shughur, inte långt från Hama i söder och Latakia i väster.

Denna serie av bakslag för Assad har till exempel fått Al Jazeera politiske kommentator Marwan Bishara att spekulera i att detta kan vara början till slutet för Assad, vars armé beskrivs som utmattad, demoraliserad och illa utrustad. Bishara är heller inte ensam i att spekulera om att såväl tidigare alawitiska lojalister som Iran och Ryssland snart kan vara beredda att ta sin hand ifrån honom i ett försök att rädda huvudstaden och vad som räddas kan av den gamla statsapparaten.

Enligt Bishara bestod oenigheten mellan USA och Ryssland om Syrien under John Kerrys senaste samtal med Putin i frågan mest om Assad skulle gå i början eller i slutet, om någonsin, av eventuellt nya Genève-samtal om Syriens framtid.

För Irans del spekulerar Bishara i att Iran kan vara beredd att offra stödet till Assad i utbyte mot grönt ljus från USA för ökat iranskt inflytande i Bagdad, i linje med USA:s stöd till de iranskstödda Folkliga mobiliseringsmiliserna mot IS i Irak.

Men Syriens framtid kommer inte på länge än att avgöras vid några förhandlingsbord, så länge som viktiga folkgrupper känner sin existens hotad av regimen fall för islamistiska extremister. Ett exempel på detta är att de druser vid staden Suweida öster om Golanbergen nära Israel som in i det sista har försökt hålla sig utanför det syriska inbördeskriget nu har begärt vapen från regimen för att försöka försvara sig mot IS' framryckning in i deras områden, vilket har förstärkts med tunga vapen från Tadmur/Palmyra.

För Assads del gäller att han hellre styr över en mindre del av landet än att tvingas i graven som Gaddafi eller i en förnedrande exil som Ben Ali. Viktigare är att ett maktövertagande av Nusra-fronten eller IS för miljoner alawiter, kristna, druser och även sekulära sunnimuslimer skulle betyda att de skulle tvingas lämna Syrien.

Varningar saknas inte för att rädslan för ett folkmord på syriska alawiter, den shiamuslimska folkgrupp som Assad och flertalet av regimen militära ledare tillhör, skulle kunna driva fram en ny och ohejdbar massflykt av uppåt två miljoner alawiter till Libanon (som redan i dag hyser 1,2 miljoner flyktingar), som överträffar palestiniernas flykt år 1948.

Även om Assad kanske har förlorat kontrollen över tre fjärdedelar av landets yta bor fortfarande 5060 procent av landets befolkning i regeringskontrollerade territorier.

Det kan enligt indiska *The Economic Times* jämföras med att 10-15 procent av Syriens befolkning som fortfarande finns i landet bebor IS-kontrollerade områden, 20-25 procent i områden som kontrolleras av Nusra-fronten eller andra rebellgrupper och 5-10 procent i områden som kontrolleras av kurdiska YPG/YPJ-styrkor.

Enligt det Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter har 68 000 syriska soldater stupat i det syriska blodbadet, nära en tredjedel av de totalt cirka 220 000 som hittills har dödats (varav 67 000 offer räknas som civila).

Det innebär så klart en stor försvagning, samtidigt som Turkiet fortfarande håller dörren öppen för en anslutning till IS och Nusra-fronten av utländska jihadister.

Men det kan heller inte uteslutas att den syriska armén och den ännu starka libanesiska shiamilisen Hizbollah lyckas besegra IS och Nusra-fronten i Qalamoun-bergen längs den syrisk-libanesiska gränsen. Om så sker kan det leda till en Förnyad förstärkning av den syriska armén från Hizbollah i en motoffensiv både mot Ghouta-området och norrut upp mot Jisr al-Shughur och Idlib.

USA, som inte längre vill sätta stövlar på marken i Mellanöstern, bedriver ändå som vanligt en metod av att ”söndra och härska”. För tillfället går USA en balansgång på slak lina i den tilltagande rivaliteten mellan de regionala stormakterna.

Krisen i Irak har pressat USA till en avspänning om Irans kärnkraftsprogram och en inofficiell allians med Iran mot IS i Irak. Det har skett till priset av kraftigt försämrade relationer till sina gamla allierade Israel och Saudiarabien, något som USA kompenserar med öppet stöd till Saudiarabiens blodiga bombkrig mot Irans allierade Houthirebeller i Jemen.

I Syrien ger USA sitt stöd till ”moderata rebeller” i Syrien, som man på papperet upprustar och tränar med udd mot IS, samtidigt som man har gett flygunderstöd till den kurdiska striden mot IS i Kobanê. Samtidigt avstår USA från att sätta sig upp mot Turkiets, Saudiarabiens och Qatars förening till stöd för Erövringsarmén mot Assad, trots att dennas spjutspets är den al Qaida-anknutna Nusra-fronten.

Insatserna i denna blodiga spiral har ytterligare trissats upp sedan Saudiarabiens nya kung Salman bestämt sig för att begrava gammalt groll om förhållandet till Muslimska brödraskapet med Turkiets president Erdogan och Qatar, och öppna slussarna för vapen och petrodollar på vid gavel till en ny allians mot Assad, Iran och Hizbollah. I denna uppbackas alltså helt öppet en ledande roll för extrema jihadister som Nusra-fronten och Ahrar al-Sham, bara de till skillnad från IS avstår från att utmana Gulfstaternas härskare.

De senaste månadernas och veckornas händelser bekräftar att socialister och marxister måste stå emot reaktionärerna på alla sidor i denna konflikt, som tidigt muterade från berättigade massprotester mot diktaturen i Damaskus till ett alltmer sektaristiskt inbördeskrig.

En annan situation råder än så länge i norra Syrien, där de syrisk-kurdiska YPG/YPJ-styrkorna efter segern vid Kobanê kämpar tillsammans med andra lokala miliser för att byta förhållanden ut IS ur de tre kurdiskt dominerade kantonerna och säkra ett lokalt självstyre inom Syrien.

I striden mellan IS och dessa kan vi självklart inte stå neutrala, inte heller om krigslyckan skulle vända för Assad med nya försök att undertrycka det lokala självstyret.

Samtidigt måste vi varna YPG/YPJ för alla försök att ta striden mot IS vidare utanför sina egna hemtrakter utan att ha säkrat lokalt stöd i dessa områden, framförallt i allians med USA eller andra utländska makter, något som snabbt kan möta samma backlash som irakiska shiamiliser i Anbarprovinsen.

Endast det arbetande folket i regionen, allierade till arbetstagare överallt, kan hitta en väg ut ur denna till synes oändliga mardröm.

Den arabiska vårens massrörelser visade den potential som finns för detta, även om de saknade en ledning baserad i arbetarklassen som kunde erbjuda ett socialistiskt alternativ till sina lokala tyranner och det kapitalistiska systemet.

Den grad av tolerans som under en tid har visats bland sunnimuslimer till IS och andra jihadistgrupper är så klart rotad i regionens bittra erfarenheter av såväl kolonialmakternas och imperialisternas spel för olja och makt, som av allsköns religiösa eller sekulära diktaturer.

Till och med terrorrörelser som IS kan under vissa omständigheter tolereras som garant för ett slags ”lag och ordning” där det tidigare har rått krigsherravälde och anarki.

I sinom tid kommer ett fundamentalistiskt barbari att tvinga människor att revoltera, där kvinnor fråntas mänskliga rättigheter, tvingas in i ”jihad-äktenskap” och allt från musik och dans till utfodring av duvor och demokratisk organisering är förbjudet.

För detta krävs en oberoende och enad arbetarrörelse med förmåga att organisera självförsvar av alla folkgrupper och minoriteter. Med ett socialistiskt program kan en sådan rörelse hitta regionala och internationella allierade i sin kamp för att störta ruttna regimer, utvisa imperialismen och sopa bort alla sektaristiska, reaktionära politiker och miliser till förmån för en demokratisk och socialistisk omorganisation av samhället.

Faktum är att den kurdiska kampen för frigörelse i såväl Syrien som i Turkiet, tillsammans med sin potential att vinna anhängare inom den övriga turkiska arbetarklassen och vänstern, också ger en glimt av hopp.

När den främsta regionala stormakten Turkiet den 7 juni går till parlamentsval knyts det huvudsakliga intresset till om det Kurdiska demokratiska partiet HDP ska kunna och tillåtas vinna över 10 procent av rösterna, vilket också skulle kunna blockera Erdogans ambitioner att ändra konstitutionen till förmån för ett långtgående presidentstyre och försvåra ett militärt ingripande i Syrien.

Turkiet går till val 7 juni och frågan är om det Kurdiska demokratiska partiet HDP kan och tillåts komma över 10 procent, vilket skulle sätta käppar i hjulet för Erdogan.

Vad som har tänt den kurdiska gnistan av hopp är utan tvekan det kurdiska upprоротet i Syrien gentemot alla reaktionära sidors tyranni, samtidigt som det kurdiska arbetarpartiet PKK nu sedan flera år har avblåst det lågskaliga inbördeskrig som har plågat Turkiet och stött HDP:s öppning till såväl turkiska socialister som hbtq-personer, kvinnorörelser, alawiter och sunnimuslimer med vänstersympatier. Politiska massmöten som har samlat tiotusentals i Istanbul, Izmir och andra turkiska städer visar vad som är möjligt.

Vad som fattas och marxister kan bidra med, är en fördjupad argumentation för ett tydligt antikapitalistiskt, socialistiskt och internationalistiskt program – för en konfederation av demokratiska och socialistiska stater i hela Mellanöstern. Så länge genombrott i denna riktning inte sker kan tyvärr hela regionen, inklusive Nordafrika och den Arabiska halvön, fastna i en epok av terror och krig.

Proletären

Därför vinner IS ny mark – fakta det talas tyst om i väst

Patrik Paulov

Proletären 27/5 2015

Islamiska staten (IS) vinner mark. Den historiska staden Palmyra i Syrien är under den brutala terrororganisationens kontroll. Detsamma gäller den irakiska staden Ramadi. Varför går det inte att stoppa IS? Det finns förklaringar, som medier och politiker i väst helst inte talar om.

Den svenska medierapporteringen kring Islamiska statens framgångar följer ett sedan länge etablerat mönster.

När IS förra veckan intog den historiska ökenstaden Palmyra talas det om att den syriska armén hindrade civila att fly och kanske medvetet lät staden falla i terroristerna händer.

”Och varför bombade inte syriska regimen sönder IS från luften?” frågar *Svenska Dagbladets* Gunilla von Hall retoriskt och svarar att det nog handlar om psykologisk krigföring. Om att Syriens ”regim” väljer att låta de skräckinjagande IS-terroristerna förstöra delar av världens kulturarv, för att få omvärldens stöd och behålla makten.

När IS intog irakiska Ramadi var tongångarna andra. Inga medier i väst anklagade den USA-ledda flygbombarkoalitionen i Irak för att medvetet ha underlåtit att slå ut IS styrkor innan de tog över staden.

Inte heller har någon ifrågasatt varför USA valde att inte ”bomba sönder IS från luften” innan de nådde syriska Palmyra.

De historiska lämningarna i Palmyra. Både väst och Gulfstaterna är medskyldiga till att Islamiska staten erövrar ny mark i Syrien och Irak.

Världens största och mest avancerade krigsmakt kan via satellit följa alla trupprörelser på marken. Samma krigsmakt har i nio månaders tid bombat mål på syrisk mark när den ansett det vara lämpligt. Vad hindrade dem denna gång, om det är så lätt att slå ut IS?

Det finns flera orsaker till att Islamiska staten fortsatt står stark.

En är att terrororganisationens har en stabil inkomstkälla genom oljeexporten via Turkiet och genom bidrag från finansiärer i Gulfstaterna. Dessa inkomster är grunden till att IS kan avlöna sina krigare och bygga sin statsliknande maktapparat.

En annan orsak är att USA:s intåg som krigförande part kraftigt ökat tillströmningen av jihadistkrigare utifrån. Inte heller denna verksamhet där Turkiet fungerar som transitland har stoppats.

En avgörande orsak som det talas tyst om är att en rad västländer och Gulfstater genom sitt agerande i Syrien stärker Islamiska staten och därmed bidrar till dess framgångar i regionen.

Detta är i sig inget nytt. Utan anfallskriget mot Irak 2003 och utan vapenleveranser till extremister i Syrien hade den grupp som idag är känd som Islamiska staten troligen aldrig sett dagens ljus.

Men faktum är att IS avancemang på senare tid underlättats av att andra rebellgrupper genomfört en gemensam storskalig offensiv mot den syriska regeringsarmén, IS främsta fiende på syrisk mark.

Detta är inte sagt för att förminska kurdiska Folkets försvarsstyrkor (YPG) avgörande insatser i nordvästra Syrien mot IS och likasinnade grupper. Men i landet som helhet är det den syriska armén som burit och bär huvudbördan i kampen mot terrorismen. Det är armén som förlorat tiotusentals soldater i det fyra år långa kriget.

Problemet är att den syriska armén inte kan koncentrera sina styrkor på att bekämpa IS då den tvingas strida på flera fronter.

Under april och maj har en koalition av jihadistrebeller gått på offensiven i både norra och södra Syrien. Den av FN terroriststämplade al-Nusrafronten spelar en central roll tillsammans med flera andra extrema islamistgrupper.

Att offensiven organiserats och stötts utifrån är allmänt känt. Både svenska och internationella medier lyfte tidigt fram Saudiarabiens, Turkiets och Qatars roll, alla tre med nära band till USA.

Brittiska The Guardian ger 24 maj mer detaljer kring den utländska inblandningen. I mars i år tog den nytillträdde saudiske kungen Salman initiativ till att lägga tidigare motsättningar åt sidan och tillsammans med de turkiska och qatariska ledarna arbeta fram en gemensam plan för att stödja rebellernas krig mot Assadregeringen och armén.

Efter att planerna förankrats hos USA började Natomedlemmen Turkiet och de två kungadiktaturerna agera. En saudisk statstjänsteman berättar för The Guardian om snabba leveranser av nya kraftfulla vapen, bland annat den USA-tillverkade antitankmissilen TOW. Så möjliggjordes extremistrebellernas blodiga framfart.

En högst relevant fråga är vad som hade hänt om dessa väpnade grupper inte hade fått detta massiva stöd utifrån och den senaste offensiven aldrig hade ägt rum. Hade den syriska armén då haft kraft att rädda Palmyra och dess invånare från IS terror?

Det är en frågeställning som etablissemangen i Sverige inte låtsas om. Inte heller reses frågan om vad som hade hänt om västvärlden och Gulfen aldrig börjat stödja de väpnade grupperna på syrisk mark och därmed aldrig berett väg för terroristerna i IS.

Det mesta talar för att dagens fruktansvärda krig i så fall aldrig ens hade brutit ut.

”Vi tänker inte låta dem splittra Syrien”

Patrik Paulov

Proletären 27/5 2015

– Förlusten av Palmyra är betydande, det kan ingen förneka. Men vi har tidigare drabbats av liknande förluster av andra strategiska områden som vi sedan återtagit.

Det menar läraren Aliaa Mahfouz Ali, en av de syrier som Proletären återkommande intervjuat för att låta röster inifrån landet ge sin syn på utvecklingen.

Hon är bosatt i den syriska kustprovinsen Latakia. Det är ett område där stödet för president Bashar al-Assad och Baathpartiet alltid varit starkt och oppositionella röster svaga. Latakia ligger sydväst om provinsen Idlib, som nyligen invaderades av en utlandsstödd koalition av rebeller.

– Tiderna är svåra men det pågår ju ett krig. I det dagliga livet märks det genom att ekonomin försämrats och genom att städerna blir allt mer överbefolkade av flyktingar från stridsområdena. Alla vill att det här kriget ska ta slut, men vi tänker inte kapitulera inför försöken att splittra vårt land bara för att vi är trötta.

Enligt Aliaa Mahfouz Ali är det ingen skillnad på de styrkor från Islamiska staten som tagit över Palmyra och de väpnade grupper som skapat ”befriade områden” i Idlib och på andra håll i Syrien.

Det är väl känt att många miliser som tidigare kämpade i den väststödda Fria syriska armén gått över till Islamiska staten eller al-Qaidagruppen al-Nusrafronten.

Vi berättar för Aliaa Mahfouz Ali att den svenska regeringen ger mångmiljonbelopp i ”demokratibistånd” till rebellkontrollerade områden. Hon menar att det inte finns minsta tvivel om vilka krafter det gynnar.

– När det talas om befriade områden är det glasklart att ”befriarna” är al-Nusra, IS eller någon av de andra terroristgrupperna. Det finns inga moderata oppositionsgrupper som har någon verklig funktion på marken. Därför hamnar stödet i händerna på terrorister.

Att den påstått demokratikämpande oppositionen inte är någon verklig maktfaktor på syriskt territorium är omvärlden mycket väl medveten om, menar Aliaa Mahfouz Ali. Men de stödjer extremisterna för att det gynnar deras långsiktiga intressen.

– Poängen är att Saudiarabien, Qatar och västländernas regeringar försöker splittra Syrien i mindre delar precis såsom de gör med Irak. De vill nå sina strategiska mål som handlar om olja och gas och politiskt inflytande över Mellanöstern.